

Det ærede Medlem sagde: Ja, men en Officer kan blive kommanderet til en Kommune, hvor Skattebyrden er højere end i den, hvori han boede. Ja, det kan jo ogsaa blive nødvendigt for en civil Borger at flytte til en Kommune med højere Skattebyrde, men desuden ere vi jo alle undergivne de Vilkaar, at Kommunens Skattebyrder kunne stige, og efterhaanden som de stige, maa alle de civile bære dem, og efter at Officererne have faaet deres Lønninger i den Grad forøgede, som de fik, forekommer det mig at være en ganske ublufærdig Graadighed af Officererne, naar de oven i Købet ville skyde den væsentligste Del af Skattebyrden fra sig. Patriotisme og Fædrelandskærlighed burde da først og fremmest ytre sig paa den Maade fra de Herrers Side, at de ville være sammen med os andre til at bære ogsaa pekuniært de Byrder, som netop i saa høj Grad skyldes Militæret, og som baade Stat og Kommune ville lægge paa Borgerne. Det klæder danske Officerer meget ilde at protestere mod at bære de samme Skattebyrder, som paalægges os andre.

Parkov: Ordføreren for Forslagsstillerne (Andreasen) omtalte, at han under Behandlingen af Hærlovsforslaget og den dermed i Forbindelse staaende Lønningslov havde antydnet, at man skulde se at komme bort fra Bestemmelsen om Maksimalgrænsen for kommunal Skatteydelse af militære Tjenestemænd. Man er dog ikke kommen til nogen som helst Drøftelse i saa Henseende, og der er ikke fra nogen Side stillet noget som helst Ændringsforslag. Der er derfor ikke nogen som helst Tvivl om, saaledes som jeg ogsaa sagde før, at Størrelsen af de Lønninger, som vare foreslaaede af Regeringen, og som bleve nedsatte af dette høje Ting, udtrykkelig er fastsat under Hensyntagen til, at man ikke forlangte en større kommunal Skat af de paagældende Tjenestemænd end 2 pCt. Den ærede Ordfører for Forslagsstillerne siger, at han har talt med Mænd i Hæren, som selv ønske at komme bort fra denne Bestemmelse. Jeg tvivler ikke om, at der findes saadanne, og jeg kunde sige, som jeg sagde før, at jeg meget vel kan være med til en Revision. Men jeg er ganske overbevist om, at naar en Lønningslov er givet under Hensyn til den kommunale Skattebyrde, maa en Revision, som skal forøge Skattebyrden, ogsaa i passende Grad forøge Lønningerne. Der maa i saa Henseende være en Ligestilling mel-

lem civile og militære Tjenestemænd. Og det kan man dog ikke forlange, hvad man end ellers mener at kunne forlange af militære Tjenestemænd, at de ogsaa med Hensyn til Lønninger skulle være lavere stillede end deres civile Ligemænd. Det forekommer mig derfor, at det er et, om end ret betegnende, alligevel uheldigt Udslag af Harme, som kom frem i de Bemærkninger, det ærede Medlem fra Ringsted (Zahle) nu gjorde. Der er ikke nogen som helst Tvivl om, at det, der i Øjeblikket betales de militære Tjenestemænd, er i Overensstemmelse med den bestaaende Lov, og denne Lov har, da den fastsatte Lønningerne, taget et skyldigt og nødvendigt Hensyn til, at man ikke krævede større Byrder i kommunal Henseende. Der er derfor fuldstændig Berettigelse til at holde fast paa denne Bestemmelse, og hvis man vil gaa bort derfra, hvad man jo for saa vidt — og det sagde jeg ogsaa før — kan gøre, og hvad der ikke skal møde nogen som helst Modstand fra vor Side, saa maa det forlanges, at der gives et nogenlunde passende Ækvivalent, saa at der bliver Ligestilling. Der blev sagt af det ærede Medlem fra Vordingborg (Carl Hansen), at, naar man sammenlignede Lønningerne for de 4 Etater, som bleve reviderede paa samme Tid, med Lønningsloven for den militære Etat, saa var der den Forskel, at de militære Tjenestemænd ere betydelig ringere stillede. Naar det er Tilfældet, tror jeg, man maa sige, at det Angreb ikke har noget paa sig, som det ærede Medlem (Zahle) gerne benyttede Lejligheden til at rette mod de militære Tjenestemænd. Jeg sagde før, at jeg kunde godt gaa med til, at der blev arbejdet paa et Forsøg paa en Revision af vedkommende Lønningslove. Men ved et alvorligt Arbejde i saa Henseende vilde jeg gerne se, at Revisionen ogsaa blev fuldstændig, saa at man ikke nøjedes med at fastsætte en anden Maksimalgrænse, men kom til en fuldstændig Revision, saa at der blev komplet Ligestilling. Det, synes jeg, maatte være Målet. Men ganske vist, en nødvendig Følge deraf maatte være en Revision af den Lønningslov, som disse Tjenestemænd arbejde under, og som i 1909 blev givet dem under Hensyn til de kommunale Skattebyrder. Jeg tænker mig, at hvis man, under Hensyn til at Skattebyrden i det hele taget er stegen siden 1873, vilde sige, at nu passer 2 pCt. ikke mere, men 4 pCt. eller 5 pCt., eller hvad man vilde sætte som Grænse, vilde der stadig vedblive at være Misfornøjelse, og man vilde stadig